

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/23/2024
Identifikačné číslo spisu:	5117010950
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5117010950.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a sudcov JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Jozefa Šutku, v trestnej veci obvineného G. Y. pre obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, o dovolaní obvineného G. Y. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 6. decembra 2023, sp. zn. 2To/61/2023, na neverejnom zasadnutí konanom 30. apríla 2025 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sa dovolanie obvineného G. Y. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej tiež „súd I. stupňa“) z 2. mája 2023, sp. zn. 3Tk/2/2017, bol obvinený G. Y. (ďalej tiež „obvinený“) uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019, na tom skutkovom základe, že:

„v rámci vzájomne koordinovaného konania motivovaného vidinou neoprávneného finančného zisku vo vopred dohodnutom spôsobe delby úloh v presne nezistenom čase v lete 2012 prišiel za N. O., nar. XX.XX.XXXX (ktorému bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia pre tento skutok), P. J. (t.č. už právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28Tk/1/2017 zo dňa 13.6.2017, právoplatného dňa 13.6.2017), ktorý sa ho pýtal, či si chce zarobiť, že vie, kde sú drahé kľokanie kože, ktoré vie dobre predat', s čím on súhlasil, následne mu bližšie popísal, o čo sa jedná, že kože sa nachádzajú na L. ulici v I. T. v objekte bývalých kožiarskych závodov, taktiež mu povedal, že dnu majú „svojho človeka“, ktorý tam pracuje, ktorého úlohou bude poskytnúť im pomoc vo forme otvorenia vstupnej brány v nočných hodinách v čase krádeže, pričom išlo o obžalovaného G. Y.,

asi týždeň pred krádežou v nočných hodinách boli na mieste krádeže spoločne P. J., O. D. (t.č. už právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 47Tk/2/2018 zo dňa 29.4.2019, právoplatného dňa 29.4.2019), H. X. (t. č. už právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Žilina,

sp. zn. 28Tk/1/2017 zo dňa 5.12.2019, právoplatného v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 3To/64/2020-1491 zo dňa 17.2.2021) a T. P. (t. č. už právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp.zn. 28Tk/1/2017 zo dňa 13.6.2017, právoplatného dňa 13.6.2017), J. v tom čase plánoval, ako umiestniť osoby, ktorých úlohou bude pri krádeži strážiť okolie, J. s P. išli sami za obžalovaným G. Y., zamestnancom firmy, v ktorej boli tieto klokanie kože uložené, tento im otvoril bránu a keď odišli späť na prevádzku, išli sa dnu pozrieť aj ostatní, J. im ukázal krabice s kožami, ktoré mali odcudziť, v ten deň však neboli v celej zostave, a preto krádež naplánovali o niekoľko dní, kedy mal opäť obžalovaný G. Y. nočnú službu, pričom vopred si dohodli úlohy nasledovne:

úlohou T. O. (ktorému bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia) a O. D. bolo strážiť príjazdové cesty a varovať P. J., N. O., H. X. a T. P. pred hliadkami polície, T. P. a P. J. riadili obžalovaného G. Y., ktorý sa nachádzal vnútri v objekte a pracoval na nočnej zmene, N. O. a P. J. zabezpečili na spáchanie skutku autá, následne dňa 17.8.2012 v čase po 01.00 hod. prišli na ul. L. č. X v I. T. a po otvorení dverí zamestnancom G. Y., konajúcim na pokyn P. J. a T. P., vošli do expedičného skladu spoločnosti U. S. O., spol. s r.o. P. J., N. O., H. X. a T. P., predtým však P. J. rozpítl oplatenie, cez ktoré následne všetci štyria vynášali balíky klokaních koží, po nanosení väčšieho počtu balíkov ich začali N. O. a P. J. odvážať na motorových vozidlách do predtým pripravenej garáže v Liptovskom Mikuláši, počas nosenia koží ku plotu sa so strážiacim O. D. minimálne N. O. aj vymenil, aby si oddýchol, takýmto spôsobom z objektu poškodenej spoločnosti vyniesli celkom 6.677 klokaních koží o celkovej výmere 3.959,26 m²,

po krádeži bránu zatvorili a dvere vypáčili, aby zamedzili podozreniu z účasti zamestnanca spoločnosti - obžalovaného G. Y. vo forme pomoci na tejto krádeži, počas krádeže používali preventívne opatrenia, aby sťažili odhalenie skutku políciou, a teda okrem stráženia prístupových ciest použili vysielачky a nepoužívali mobilné telefóny, ktoré si so sebou ani nebrali, po skončení krádeže predaj klokaních koží zabezpečil T. P., ktorý po krádeži zabezpečil aj vyplatenie zúčastnených osôb, týmto svojim konaním spôsobili spoločnosti U. S. O. spol. s r.o. so sídlom L. č. X, I. T., IČO : XX XXX XXX, škodu vo výške 194.399,60 Eur".

Za to súd I. stupňa obvinenému podľa § 212 ods. 5 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 39 ods. 1 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil ochranný dohľad vo výmere 1 rok.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd I. stupňa uložil obvinenému povinnosť nahradiť spôsobenú škodu poškodenému spol. U. S. O. spol. s r.o., so sídlom L. č. X, I. T., IČO: XX XXX XXX vo výške 1.600,- Eur a poškodenému ALLIANZ - Slovenská poisťovňa, a.s. so sídlom Dostojevského rad 4, Bratislava, IČO: 00 151 700 vo výške 192.799,66 Eur s tým, že povinnosť obvineného na náhradu škody poškodeným zaniká v rozsahu plnenia odsúdenými P. J., nar. X.X.XXXX v U. O., trvale bytom I. T., mestská časť L., ul. S. č. XXX/X, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody a T. P., nar. XX.X.XXXX v I. T., trvale bytom L., ul. K U. č. XXX/X, okres I. T., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorí boli na náhradu škody zaviazaní rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28Tk/1/2017 zo dňa 13.6.2017, právoplatným dňa 13.6.2017, odsúdeným O. E., nar. XX.X.XXXX v O., trvale bytom I. T., P. XXXX/XX, ktorý bol na náhradu škody zaviazaný rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 47Tk/2/2018 zo dňa 29.4.2019, právoplatným dňa 29.4.2019 a odsúdeným Bc. H. X., nar. X.X.XXXX v G., trvale bytom I. T., ul. R. XXXX/X, ktorý bol na náhradu škody zaviazaný rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28Tk/1/2017 zo dňa 5.12.2019, právoplatným v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To/64/2020 dňa 17.2.2021.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený G. Y. odvolanie, ktoré Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „odvolací súd“) uznesením zo 6. decembra 2023, sp. zn. 2To/61/2023, postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa podal obvinený prostredníctvom obhajcu JUDr. Dušana Jančího, advokáta so sídlom v Liptovskom Mikuláši, dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré bolo súdu I. stupňa doručené 20. februára 2024.

V odôvodnení dovolania obvinený uviedol, že rozhodnutia oboch vo veci konajúcich súdov trpia vadami, keďže vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku.

Obvinený má za to, že v priebehu prípravného konania, ako aj konania pred súdom nebolo preukázané, že spáchal trestný čin tak, ako to bolo uvedené v obžalobe prokurátora. Prvostupňový ako aj odvolací súd pri rozhodovaní o vine a treste vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom sa nestotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku a uznesenia.

V súvislosti so znakmi skutkovej podstaty trestného činu, najmä objektívnou a subjektívnou stránkou, je podľa obvineného potrebné poukázať na jednotlivé aspekty skutku, ktorý mu je kladený za vinu. Hlavný a jediný dôkaz, ktorý ho má usvedčovať, je svedecká výpoveď svedka J., avšak z predložených listinných dôkazov jednoznačne vyplýva, že tohto svedka a jeho výpovede nemôže súd považovať za dôveryhodné. To, že sa jedná o nedôveryhodného svedka bolo dokázané aj súdmi rôznych inšancií a v rôznych trestných konaniach. Podľa obvineného v žiadnom prípade nemožno považovať akékoľvek obviňujúce a usvedčujúce výpovede svedka J. za vierohodné a vysloviť tvrdenie, že neexistujú žiadne konkrétne dôkazy, ktoré by vierohodnosť svedka spochybňovali. Súd sa snaží navodiť dojem, že aj čestné vyhlásenie svedka J., ktorým v celom rozsahu poprel svoju predchádzajúcu výpoveď ohľadom účasti obvineného na uvedenom skutku, je nepodstatné a údajne účelové.

Podľa obvineného okrem svedka J. žiadny z ďalších spolupáchateľov nepotvrdil účasť obvineného na ním spáchanom zločine.

V ďalšej časti odôvodnenia dovolania obvinený zrekapituloval priebeh dokazovania na súde I. stupňa, ktorý podľa jeho názoru vyznieva v jeho prospech.

Ďalej obvinený uviedol, že po podaní obžaloby a v priebehu konania vykonané dôkazy len oslabovali skutkový a právny záver, že by obvinený mal byť páchatelom žalovanej trestnej činnosti, pričom poukázal na skutočnosť, že v prípade, ak sa v otázke viny, pokiaľ ide o skutkové okolnosti, nepodari odstrániť rozpory a pochybnosti, je nutné uplatniť zásadu in dubio pro reo. V zmysle zásady prezumpcie neviny je na odsúdenie potrebné, aby sa dokázala vina obvineného, pričom odsudzujúci rozsudok možno vyniesť len vtedy, ak sa odstránili všetky pochybnosti o vine obvineného. Obvinený má za to, že jeho vina nebola v priebehu celého konania riadne a jednoznačne preukázaná, pričom právne posúdenie skutku vo veci konajúcimi súdmi tak vo svetle vykonaných dôkazov neobstojí, a naráža na vykonané dôkazy svedčiace o opaku.

Záverom obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol, aby podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením odvolacieho súdu ako aj rozsudkom súdu prvého stupňa bol porušený zákon v neprospech obvineného, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o vine a treste a aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline v písomnom vyjadrení k dovolaniu, ktoré bolo doručené súdu prvého stupňa 15. marca 2024 uviedol, že ma za to, že dôvody dovolania už boli obvineným uvádzané prakticky v celom rozsahu aj v odôvodnení odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa. Podľa prokurátora súd I. stupňa k rozhodnutiu dospel na základe riadne vykonaného a vyčerpávajúceho dokazovania vykonaného v intenciách Trestného poriadku, kedy bolo plne rešpektované právo obvineného na obhajobu. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Pri hodnotení dôkazov súd I. stupňa postupoval v súlade s § 2

ods. 12 Trestného poriadku, svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil, ozrejmil tiež akým spôsobom sa vysporiadal s obhajobou obvineného a rozvinul aj právne úvahy odôvodňujúce rozhodnutie.

Za správne a zákonné prokurátor považuje aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý reagoval aj na tvrdenia obvineného uvedené v odvolaní a vysporiadal sa s nimi v potrebnom rozsahu.

Záverom prokurátor Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol, aby dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Súd I. stupňa predložil vec na rozhodnutie o dovolaní obvineného Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 5. apríla 2024.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Konštatuje súčasne, že dovolanie obvineného spĺňa podmienky uvedené v § 372 Trestného poriadku a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku.

Dovolací súd primárne pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia.

Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolaťom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (R 120/2012).

V posudzovanom prípade obvinený uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolací súd sa zaoberal konkrétnymi námietkami, ktoré obvinený uviedol v písomných dôvodoch dovolania a ktoré subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, t. j. že:

- v priebehu prípravného konania ako aj konania pred súdom nebolo preukázané, že spáchal trestný čin tak, ako to bolo uvedené v obžalobe prokurátora,
- v žiadnom prípade nemožno považovať akékoľvek obviňujúce a usvedčujúce výpovede svedka J. za vierohodné,
- žiadny z ďalších spolupáchateľov nepotvrdil účasť obvineného na nimi spáchanom zločine,
- po podaní obžaloby a v priebehu súdneho konania vykonané dôkazy len oslabovali skutkový a právny

záver, že by obvinený mal byť páchatelom žalovanej trestnej činnosti, pričom poukázal na skutočnosť, že v prípade, ak sa v otázke viny, pokiaľ ide o skutkové okolnosti, nepodari odstrániť rozpory a pochybnosti, je nutné uplatniť zásadu in dubio pro reo.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou sa vylučujú námietky skutkové, čo znamená, že nie je prípustné právne účinne namietat' že skutok, tak ako bol zistený súdom I. stupňa a odvolacím súdom, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (rozhodnutie č. 47 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2014).

Z uvedeného vyplýva, že obvinený môže v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nie je oprávnený posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení a bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože ťažisko dokazovania sa uskutočňuje v konaní pred súdom I. stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania.

Skutočnosť, že obvinený nesúhlasí s hodnotením dôkazov súdmi nižšieho stupňa, nie je samo o sebe naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 písm. i) Trestného poriadku, ani iného z dovolacích dôvodov. Dovolací súd totiž nie je v tomto štádiu konania po právoplatnosti rozhodnutia oprávnený preskúmať hodnotenie dôkazov, ktoré prináleží len súdom nižšieho stupňa.

Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu, a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania, pretože dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu (čo do dôvodov okruhu napadnutelných rozhodnutí, oprávnených osôb atď.), aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolania aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Z uvedeného je zrejmé, že relevantnou dovolacou námietkou v rámci tohto dovolacieho dôvodu nemôže byť taká, ktorá atakuje spôsob hodnotenia dôkazov súdmi v pôvodnom konaní.

K námietkam obvineného, ktoré sa týkali spôsobu hodnotenia dôkazov súdmi, najvyšší súd s ohľadom na vyššie uvedené poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Obvinený tak môže vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozhodnutia v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie však námietky skutkové. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že o trestný čin nešlo, alebo že išlo o iný trestný čin, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa dopustil. Právnym posúdením skutku sa rozumie jeho hmotnoprávne posúdenie. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok ustálený

v napadnutom rozhodnutí súdu v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podriadený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Takáto situácia však v posudzovanom prípade nenastala.

Pokiaľ teda obvinený namieta pochybenia v skutkových zisteniach ustálených vo veci skôr činnými súdmi a v nimi vykonanom hodnotení dôkazov, spolu s tým sa domáha výlučne podstatnej zmeny skutkových záverov.

V závere možno s poukazom na prakticky totožné znenie odôvodnenia odvolania a dovolania sumarizovať, že obvinený dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok mylne chápe ako ďalší riadny opravný prostriedok, inými slovami vníma dovolací súd ako súd tretej inštancie, čo preukazuje obsah dovolania a dovolaním sa domáha iného hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré viedlo k ustáleniu skutkovej vety rozsudku, ktorá okolnosť však vzhľadom na vyššie uvedené, nie je spôsobilá naplniť dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k zásade in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorú namietal obvinený v súvislosti s pochybnosťami ohľadne skutkových zistení, najvyšší súd dodáva, že uvedená zásada vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, pričom jej použitie prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie, tento stav však v danej trestnej veci nenastal. Odhliadnuc od uvedeného najvyšší súd dodáva, že povaha uvedenej zásady je výlučne procesná, námietky s ňou spojené nie sú spôsobilé naplniť atribúty dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. (k tomu vid' napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2013, sp. zn. 2Tdo/15/2013 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. septembra 2015, sp. zn. 3Tdo/47/2015).

Riadiac sa vyššie uvedenými právnymi úvahami Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej veci nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu, ktorý obvinený vo svojom dovolaní uviedol, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.